

BATTERI Eksempler

*Hurtigere, hurtigere
hep hep hep !*

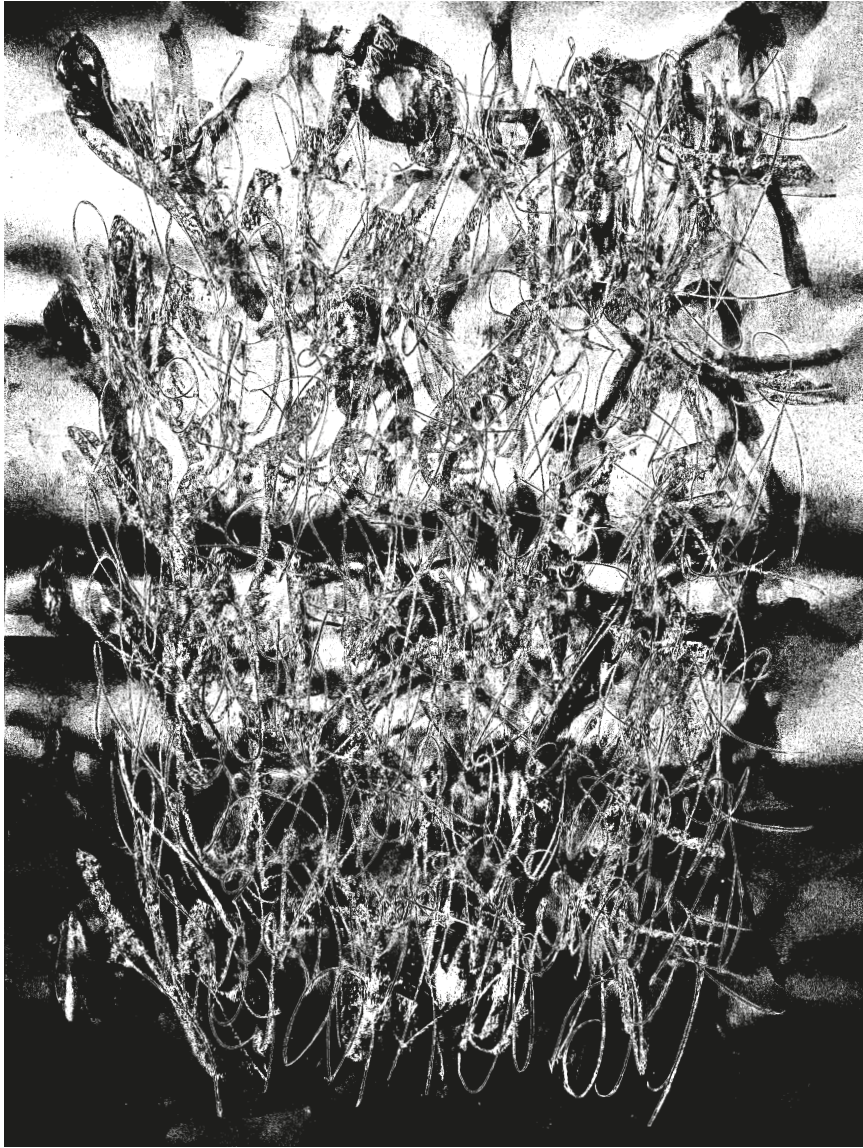
*m
e
d

v
i
n
d*

Highly
Y. A.

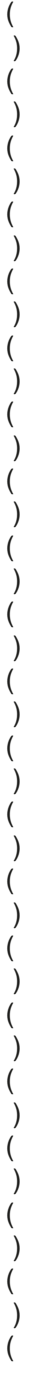
i
nu
NU!
nu&
NU+&
+ogs-
SÅ+&
så&
+&
+

+
&+
&så
&+SÅ
-gså+
&+NU
&nu
NU!
nu
!

En
Digtet
Plat
Jeg
Det
Skibene
Frankenstein
Og
Jeg
Jeg
Uanset
Orion
Alle
Hylende
Blå
Fra
Papirets
Søndervinden
Jeg
Blomsterne
Dybe
Hvad
Ingen

Sammen er vi
i lidelsen
ekstatisk

Blindretning

bæstet

blæser

bobler

Du er kommet hertil

din hals er en tjørnehæk
den afskyr mit blik

f
a
n
g
e
t

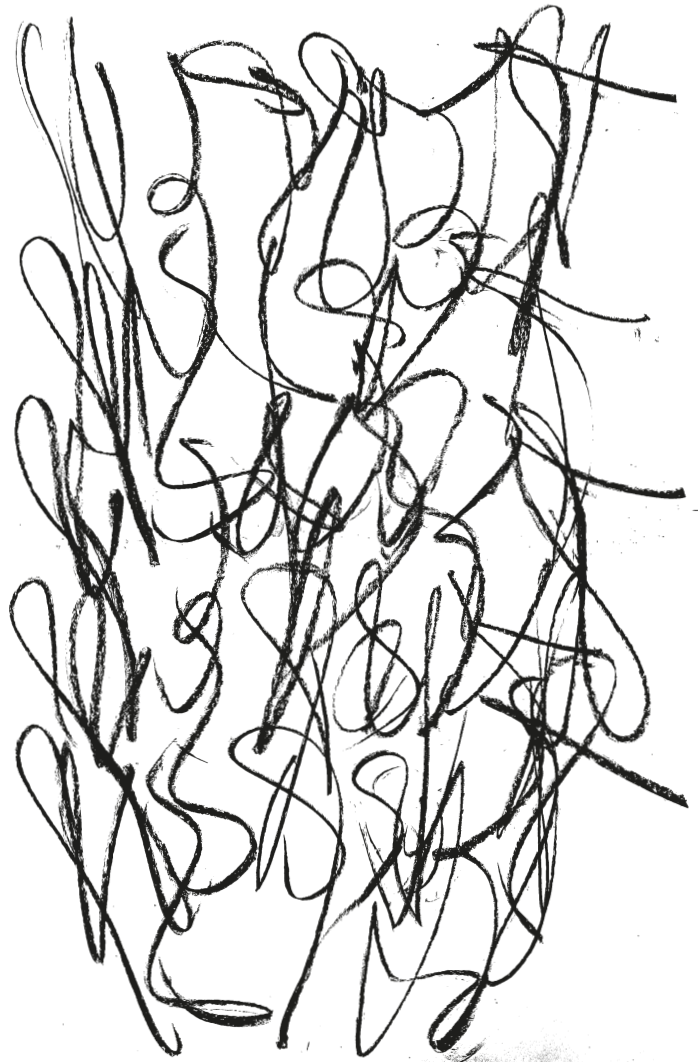
p
å

m
i
d
t
e
n

Forspor

hovedspor

sidespor

As I was walking

Fuglenes flugt
ind i frugthaven
hvor fiskene gyder
oppe i træerne

Honda-jazz
information gennem storskærm
lokalt engageret spiller i den globale fødevareindustri

se selv

Marken er fysisk

møgguder

nervepine

Ordene
næsten falder
ud af munden

Trekant, cirkel, diamant
firkant, cirkel, trekant

PAS PÅ
billedernes
syntetiske fornuft

igen
igenigen
igenigenigen
ingeningeningen
ingeningen
ingen

TViVL
TViVLTVi
VLTViVL
TViVLTVi
VLTViVLTV
iVLTViV
LTViVLT
ViVLTV
iVLTV
iVLT
ViVLTV
iVLTV
iVLT
ViVL
TViV
LTVi
VL

spildt tid
tid spildt
tidens ilt

spildt tid
tid spildt
tidens ilt

BATTERI

Noter fra et pågående arbejde
med *-grafiens* begrebsliggørelse

Hvis en skrift
ikke standser
efterlader den
sig
selv

Peter Laugesen, *Skrift* (1969)

“... Bogen har en slags handling: begreber og postulater udvikler sig gennem dens forløb, forkastes og vurderes om, men uden at skriveren griber reviderende tilbage gennem teksterne: sporet er ikke fjernet.”

Per Højholt, i indløbet til *Intethedens grimasser* (1972)

-*Grafi* er en betegnelse som – for mig at se – kan og bør sidestilles med den størrelse der tillader en *skriften*: skriftens skriven. Hvilket vil sige skrivehandlingen; når denne gestus – *det at* der skrives – på radikal vis tematiseres heri. Jeg hævder, på baggrund heraf, at -grafiens *graferen* fungerer som en skriftens skriven i forhold til *det visuelle væv*. Begrebet -grafi svarer med andre ord til det som digteren Peter Laugesen – i sin praksis – kalder skrift.

Et billedes -grafi betegner de tilgange som kunstneren har, til at opfatte de måder som *den der skriver sit billedes 'skrift'*, 'skriver' eller rettere graferer denne *graferen* på. Et billedes graferen er, for mig at se, dets abstraheren – udi en bevægelse på vej væk fra dette, at virke repræsenterende – over i, eller henimod en skrifthandlingens 'tomme' gestus. Således udgør billedets -grafi, både teorien 'bag' såvel som iværksættelsen af billedets måde at komme til at fungere som billede på. Præmissen for at kunne tænke sådan er accepten af at skriften kan bæres af og i praksis fungerer som en gestus. Det vil sige en tilgang til det at skrive, som kan åbne mod det ubestemte, mod det umuliges forhold – det der for os er det endnu ukendte – og, måske, åbner mod de ukendt-ukendte aspekter ved vores verdens beskaffenhed.

Det er som begreb en størrelse der lægger op til at jeg udvikler en teori herfor. Hvilket udgør en del af mit arbejde for tiden – et som hermed fortsættes. Da det at tale, skrive og diskutere herom, ligeledes er en del af undersøgelsen som en teori for -grafi kan dannes via. I den forbindelse bydes læseren – De – hermed velkommen, i værkstedet.

Forhold mellem teori og praksis, samt mit arbejdes forbindelse til traditionen

Teksten her, såvel som samspillet med bogen som den indgår i, er frem for alt et forsøg. Mine forsøg går for indeværende ud på at teste termen -grafi, for derved at se om mine idéer herom kan bringes til at holde begrebsligt – det vil sige som og i en *teoretisk praksis*. Jeg har nemlig ikke en 'systematisk' teoretisk praksis, selvom at jeg både læser om kunst og kunstteori, samt selv skriver herom og i det hele taget formulerer mig omkring mit eget arbejde. Så, altså ikke såkaldt systematisk teoretisk i den forstand som man måske vil forstå dette – når teoribegrebet tænkes med den universitære diskurs – når man kommer til og ser på en praksis som min udefra. Det som udgør et delaspekt ved mine påstande, både her i teksten såvel som i forbindelse med at begribe -grafien i det hele taget, er at en praksis altid fremstiller en egen-teori. Samt at kunstneren derfor har at gøre med sine teorier, partikulært og for sig, i udøvelsen af sin specifikke praksis. Også selvom at kunstneren ikke italesætter, eller overhovedet søger at arbejde med, praksissens historiske og mulige teoretiske ballast. Dette er vigtigt set i forhold til det at man som kunstner – ifølge mine erfaringer – bør udvikle sine egne tilgange, til det at gå til det at skrive og formulere sig om sin praksis. Herunder tilgange til det at benytte skriftsprogets fremstillingsformer. Der på den ene side ikke bør lukke sig om sig selv, i en privat diskurs, mens sådanne på den anden side heller ikke bør overlade sin stemme i fagfilosofiens diskursive greb – for således at risikere at låne sin stemme og legitimitet hertil. (Ingen kunstneriske forsknings-spilopper her. Lad os hellere se kunsten som forskning, allerede. Hvilket blot vil sige selv at tage kunsten alvorligt, på kunstens præmisser. Hvilket igen vil kunne tillade en – om ikke andet så en intern – sagligt baseret diskussion og dermed sagt en kritik af kunstnerens kunstnerier, mere performative hittepåsomhed osv.).

Det er med andre ord – min specifikke – praksis der har fremkaldt termen -grafi, inklusiv denne terms mulige

begrebsliggørelse. Eller rettere, så leder jeg i praksis sædvanligvis efter et begreb som kan bruges, når der, som nu, er opstået et behov herfor. (Det er sket flere gange at jeg på denne måde er stødt på termer, som altså ikke allerede var færdige og dannede begreber, men som – via det formelle teoretiske arbejde som dette kræver – kan udarbejdes og omsættes til funktionelle og duelige begreber).

-Grafii er i denne sammenhæng, og altså i praksis, den term jeg har valgt at lave de fleste af mine forsøg med. Dette blot for at sige at udarbejdelsen af begrebet netop er dette: en udarbejdelse. Hvilket understøtter tesen om at teorien er at finde – finder sted, eller rettere – medføres i en praksis, omend efterlods og altså rekursivt. (Være denne praksis af mere plastisk eller teoretisk karakter). Hvilket igen er hvorfor at traditionen kun finder sted i praksisser. De praksisser som vi hver især udøver og således, som udøvere i en specifik tid, må tage ansvar for. Det er på denne vis at *vores* traditioner bæres videre.

Med det mener jeg at traditionen ikke er iboende: ikke findes noget bestemt sted, ikke tilhører nogle bestemte – andre end dem der, til bestemte tider, i forskellige sammenhænge, i praksis, vil kunne relatere deres arbejde hertil. Traditioner ligger nemlig ikke i 'håndværket', 'materialet', 'teknikken', 'metoderne' eller i 'teorierne', men kan spores i tilgangene – i den tænkning som ens praksis udgør. Det vil sige i de praktiserendes 'praktiske' og 'teoretiske' tilgange. (Som altså ikke er adskilte!). Som til hver en tid er partikulære, da alle praktiserende i sagens natur står i forhold til de for dem strukturerende forhold – herunder betingelserne for subjektivering. (Nærmere bestemt, de betingelser der opstår via samfundskulturens kobling med den enkeltes indskrivning heri. Det vil sige de geografiske og klimatiske forhold, samt de gældende økonomiske og dermed sagt de politiske forhold, på et sted, i tiden). Derudover, ved det forhold at, ved at være stillet i en specifik kontekst, altid kun vil kunne og således må fungere vekselvirkende med de omgivende forhold. Hvilket samtidigt udgør præmisserne for denne ene eller anden – til hver sin tid, samt indplaceret i

hver sin økonomiske og politiske –, på dette steds, deraf givne, kontekst.

At opretholde ens tradition er således på alle måder at betragte som en relationel affære. Ikke mindst er det en relation til en selv, som den der er det bærende af den krop der 'udgør' den som – nu og altså her – skriver, laver billeder, eller hvad end kunstneren måtte beskæftige sig med. Med andre ord, så omhandler dette kunstnerens forhold til sig selv og altså 'et selvs' forhold til sin historie, sine forhold til sproget og sine forestillinger. Kort sagt: de måder som man er parat til og kan flytte sig på – og så videre. Eller. Sagt på en anden måde: kunstnerens – ligesom det gælder for alle mennesker – *ikke-identitet med sig selv*. (Herunder måderne som hin enkelte kunstner pt. virker på, socialt mv. – og altså kan bedrive sin praksis på, ift. et kollektivs samfunds gældende orden, normer og love). Traditionen er alt det *jeg* træder ind i, inkl. dette 'nye', der tilføjes qua og som konteksten.

Nogle indledende overvejelser omkring -grafiens begrebsliggørelse

Tilbage til et begreb for -grafien. -Grafie er en term som jeg har dannet for at støtte mig hertil, i forbindelse med det at kunne begribe og beskrive nogle af de måder som jeg arbejder med billeder – og deres -grafi – på. Eller rettere, til at beskrive forekomster som jeg mener at være stødt på i mit arbejde med forholdet mellem skriften og billedet – det vil sige i min praksis. Et teoretisk arbejde omkring begrebsliggørelsen af -grafien er med andre ord en nødvendighed, for at jeg vil kunne arbejde mig nærmere ind på -grafiens gestus. For på denne baggrund at kunne bevæge min praksis videre herind i og muligvis videre derudover. En idé fra mit indledende arbejde med begrebsliggørelsen af – og altså fra erfaringerne med at arbejde plastisk med det der endnu ikke findes et 'stabilt' begreb for – -grafien; er at den som en forekomst at betragte, kan forstås som muliggørende en mulig modstand i forhold til det jeg kalder *det visuelle*

repræsentationsregime. -Grafien teori er dog ikke bragt på banen – og vil ligeledes heller ikke blive udarbejdet – for at denne teori skal kunne benyttes som et 'strategisk' modstandsmiddel. En -grafi kan ikke styres mod et mål. Da den ikke kan styres, overhovedet. Eller i hvert fald ikke er beregnet til at kunne styres, i allerede bestemte retninger. Hvilket bunder i det forhold at hvad en -grafi – sandsynligvis også i en mere almen forstand – vil kunne siges at sigte mod at håndtere, er det ubestemt. -Grafien søger dermed sagt mod det at pleje omgang med det umulige som et forhold. Herunder *det visuelle som et forhold*.

Termen bygger etymologisk på mulige forbindelser der kan trækkes og således dannes mellem foto-grafi, det latinske *graphia*¹, som kommer af det græske ord *graphein*² (*gráphein*), som igen trækker på *grapho*³ (*gráphō*). *Graphain* betegner *det at rive fra hinanden*, eller *det at udhule*, *det at ridse*, *skære... det at tegne*, *skitsere*, *male* – og *skrive*. Handlinger der kommer til at fungere som og teknisk forfinede bliver til *det at håndtere skriften*: *skrifthandlinger*. At skrive – *det at danne en skrift ved at stykke ord sammen* – *udgøres på sin vis af den kreative gestus det er at sønderdele noget*. For derved at skabe forskelle. Forskelle der adskiller – og iværksætter den enkeltes etiske stillingtagen. Således taget i en Kierkegaardsk forstand. Jf. de sætninger som indleder hans *Begrebet Angest*:

Distinctionens* Tid er forbi, Systemet haver overvundet den. Hvo der i vore Dage elsker den, er en Særling, hvis Sjel hænger ved noget længst forsvundet. Det maa saa være, dog bliver Socrates hvad han var, den eenfoldige Vise, ved sin besynderlige Distinction, hvilken han selv udtalte og fuldkommede, ...

* *Distinktionen* vil her sige det at der sondres: at der skelnes og altså at der – hvor og når der dannes tænkning – skabes forskelle. Dette er en etisk tilgang til verden, ikke en fordømmende.

Det at skelne danner forskelle, hvilket kan hjælpe os til at navigere – individuelt såvel som kollektivt. Forhåbentlig også ud af det repræsentationelles labyrintiske blindgyder. Dette som åbenbart hører til moderniteten, og som vi synes at lokke os selv længere og længere ind i, med løfter om endnu større grader af frihed – i form af uendelig vækst – på den anden side. Men labyrintiske forløb har som bekendt ikke nødvendigvis nogen *anden side* hvortil der ledes. Jeg mener at vi i dag, som menneskehed, har forvildet os ind i et labyrintisk tidsforløb. Kapitalismen har sejret sig selv ihjel. Hvilket har medført 'polykriserne' af i dag. Festen er forbi. Tilbage står vi med noget der virker til kun at kunne blive endnu værre end kapitalens dynamiske hærgen gennem de moderne århundreder.

Til -grafiens gestus hører det at kunne sønderdele det visuelle syntetiske væveri. En -grafis gestus rummer derved samtidigt en analyse. Indtil videre består min analyse, primært, i det at udpege det visuelle som et forhold. Som noget der relateres til – dvs. som *man* relaterer til –, og dermed sagt noget som kollektiviteten stilles i forhold til. Det er med andre ord subjektet der i dag står i en relation til dette *det visuelle* væv. (Muligvis en negativ relation?) Noget, det kollektive står i forhold til. Noget, som sproget forholdes til.

Præmissen for de følgende overvejelser – såvel som for mit forudgående arbejde – er at skrivehandlingen, skriftens skriven, 'er' eller rettere består i og må opfattes som en gestus: en *udsigelses*-gestus. (Der igen har med det forhold at gøre at vi mennesker – ulig alle andre dyr – som talende væsner, tager plads i verden i kraft af vores anvendelser af sproget). Hvilket vil sige en sproglig gestus, der som ytring indskriver sig i det uoverskuelige symboliserende væv som, i en konstant vekselvirkning, udgør *sproget i brug*. Og: "Sproget er altid taget i brug..."⁴ Sproget taget i brug vil sige det at sproget – ikke et sprog, ikke ét specifikt sprog som kan læres og som kun nogen taler, men det at sprog-*et* – tales og høres; os imellem, af os alle, hver især. Således kan vi udpege subjektets tale-, lytte- og læse-gestus som præmisserne – for subjektiveringens af den enkelte, af os, hver især; som partikulære individer

i verden – der gør sig gældende for hin enkelte, samt binder os til subjektet i sproget.

Noget lignende, mener jeg, må gøre sig gældende for billedet. Billederne, der via -grafiens gestus, kan åbnes for blikket og derved pege tilbage på en graferen. I form af sporene fra -grafiens grafiske gestus i det visuelle – f.eks. sporet af og fra fotografens tilgang – og dermed sagt etiske indstilling; til dette at udøve sin -grafis foto-grafiske gestus.

Det er sådanne forhold jeg, fortsat, forsøger at indkredse og formalisere i en teori. Måske de, med det almindelige skriftsprog, kun vil kunne lade sig omkredse – og måske jeg derved risikerer at fortegne det jeg ønsker at beskrive? I så fald må dette være prisen der betales, på vejen, mod en gyldig erfaring; en slags told. Netop de allerede høstede erfaringer, fra arbejdet med dannelsen af billeder, der dannes ved sin gestus, ja de er gode nok. Disse erfaringer er da også hvad jeg skriver på. Jeg skriver, på mine æstetiske erfaringer – og således via dannelsen heraf –, som praksis. Dvs. på en sensibilitet som er specifik for – og gældende i forhold til – enkelt-tilfældet. Gældende inden for 'rammerne' af min praksis og altså for min tydning af – en mulig – *billedets -grafi*.

Spørgsmålene der heraf følger, lyder om der mon gives en -grafi? Om der kan opstilles generelle og altså fremstilles almene forhold for -grafiens. Samt, spørgsmålene om hvordan sådanne forhold formelt, teoretisk og altså eksperimentelt kan bestemmes og endvidere vil kunne beskrives.

-Gرافيens ubekendte

Denne tekst er skrevet på baggrund af at jeg de seneste år, via min kunstneriske praksis, har opdaget – og i den forbindelse har op-*fundet* termen – *-grafi*. I forlængelse af dette arbejde, ønsker jeg i og med bogen her og hele dens udformning – ligesom at jeg tidligere har omtalt, peget på og fremstillet foreløbige teorier derom –, også her i denne tekst at gøre et forsøg på at redegøre nærmere for, hvor jeg stiller mig i forhold til arbejdet omkring begrebsdannelsen. Og altså for

hvorledes situationen tager sig ud, set fra mit perspektiv, i forhold til dette at tænke og fremstille en teori for -grafi – og for -grafien.

Her kradser det, igen igen, i parentesernes hang til påpasselighed. For jeg mener tydeligvis ikke at en -grafi *som sådan* – i hvert fald ikke én, rå og ren, altid allerede typisk -grafi –, vil kunne gives. Ligesom at en sådan størrelse derfor heller ikke burde kunne tænkes. Hvilket, i så fald, da netop bliver et af de karakteristika der vil kunne siges at være en af -grafiens styrker. Jeg mener nemlig at -grafi forekommer lokalt, står i forhold til, fungerer relationelt og forbliver perspektivisk. (I så fald at dette er sandt er det langt fra sikkert at vi kan forvente en 'fuldstændig viden', om -grafien; omend at vi kan vide mere om denne, mulige, størrelse). Vi kan tale om *min* -grafi eller om *din* -grafi, ligesom at der er en verden til forskel fra *min skrift* og *andres skrift*. F.eks. de andre skrivende, som jeg ser mine undersøgelser udfolde sig i forlængelse af. Samtidigt er vi nødt til at kunne tale om skrift-*en*. Hvorfor at en sådan størrelse derfor må fremstilles som værende, i sin natur, radikalt ubestemt – og altså 'tom'. Eller rettere en tomt. Da skriften – ligesom det gælder for -grafien – ikke er en beholder, men noget der, efterlods, efter begivenheden har fundet sted, viser sig at have kunnet inde-holde, rumme og endda orientere X, Y, Z. Dvs. skriften som altid værende stedsspecifikt orienteret, fungerende partikulært – og *lokalt* funderet, omend at den også vil være organiseret i forhold til sine *globale* forhold. (Dermed sagt ikke absolut ubestemmelig, men blot, altid, bestemt i forhold til). Vil dette sige at -grafien ikke er 'logisk'? Det mener jeg bestemt ikke, men også dens logik må findes – ja, må måske endda opfindes. Spørgsmålet er, hvordan gøre det? Hvordan, logisk, optegne og skrive disse forhold op? Dette angår igen hvad man kan læne sig op ad.

Hvilket er hvorfor vi, her, befinder os i værkstedet. Hvorfor at jeg skriver teksten og hvorfor at den skrives på den måde som dette foregår på. Fordi teksten her, også, bliver til som et spor, af en abstraheren; en gestisk skrivepraksis. Og der vil komme endnu en tekst, og endnu en...

med nye bud på hvad der – muligvis også – kan siges at være nogle af de afgørende aspekter ved -grafi. Ligesom at der allerede findes tekster som går forud for denne, samt tekster skrevet af andre som min tekst trækker veksler på. Hele dette arbejde fortsætter. Måske fordi -grafiens måder at finde sted på morpher? Men ganske sikkert fordi at en -grafiens graferen er sammenlignelig med skriftens skriven. Hvilket blot vil sige at de begge er knyttet til de handlinger som udpeger og derved kommer til at udgøre dem, i den tid de kan knyttes – og relateres – til. Spørgsmålene omhandler hvordan. Svarene, de vil vise sig. Dét er et arbejde med traditionen. Hvilket handler om at forny den, igen og igen. Men at forny traditionen er at kende til den – dette er derfor også et læsearbejde. At læse og skrive er at bedrive en teoretisk praksis, i henhold til ens egen.

Det forholder sig sådan – og det insisterer jeg på – da der ikke kan være tale om ét fastlagt sagsforhold. Da en skrifts skriven – som dens første og sidste betingelse – er bundet til sin tid. (Herunder dens udfoldelses varighed i og over tid). Lige såvel som at *teksten*, som sporet fra en skrifts skriven efterlader sig, også – med tiden – ender med at blive bundet til de læsninger der – til forskellige tider – kan forløses via, eller opløses i *læsningens umulige muligheder*. Sådan et forhold giver, i sagens natur, mulighed for en mangfoldighed af læsninger. (Omend at det ikke åbner for en uendelig relativering). Hvilket igen og igen, kun – da også læsning udøves som en praksis – vil kunne danne nye 'hinder' omkring *tekst-en*. I og med de forskellige perspektiver og dermed sagt måderne hvorpå det vil lade sig gøre at fremlæse skriften, i manifeste former – diskuterende den.

Jeg mener at noget lignende må gøre sig gældende for -grafiens graferen, der også læsende må *læ-ses* for at der – via den abstraheren -grafien tillader – kan fremkomme gode nok tolkninger. I kraft af at en beskuer tager et billede alvorligt, på dets præmisser.

Teksten her udgør med andre ord – sammen med de øvrige eksempler på skrift og -grafi, der indgår i *BATTERI*-bogen – min foreløbige artikulation af en mulig

teori for -grafien. Bogen her er en visuel og essayistisk skrift-poetik. (Derfor er politikken omkring dens fremstilling også vigtig). Den er et argument for det forhold at en sådan størrelse – der betegnes som og kaldes *-grafi* –, overhovedet, vil kunne og altså, nu igen, findes i verden ved at finde sted.

Det visuelle som et forhold?

Derudover har jeg i og med teksten her, søgt at nærme mig det forhold at -grafi, også, kan tænkes som en modstandskraft – sat overfor og indgående i det visuelle væv. Omend som en svag logik. Det vil sige at jeg også her, derved tentativt, er påbegyndt en skitsering af et begreb for det visuelle. Således nærmende mig spørgsmålet om hvilken tænkning der skal til, for teoretisk at kunne beskrive og behandle dets mulige signifikant-kæder – som et syntetiserende væv? Jeg vil derfor, ultrakort, forsøge at præsentere nogle af mine overvejelser omkring det jeg opfatter som en visualiserende størrelse, nærmere betegnet *det visuelle som et forhold* – og altså som fungerende relationelt. Hvilket vil sige noget der fungerer relationelt og som en størrelse der finder sted i verden, uden at være fast forankret noget bestemt fysisk sted; i en eller anden bestemt slags hardware, der igen ville være knyttet til former for teknologi og altså til et bestemt teknologisk stadie.

Rettere så angår det visuelle væv vores brug af – og som følge deraf – teknologien vi stilles overfor; og løbende træner os selv til at tage i brug. Følgen heraf er at vi, under et sådant biopolitisk pres, umærkeligt bevæger os henimod en overgang fra det kvantitative til noget kvalitativt. Mod et punkt hvorefter der vil være opnået en slags kritisk masse, der herefter rekursivt slår ud som virkningens effekter. (Jeg 'vælger selv' at doomscrolle, ik'?)

Jeg sætter dog ikke lighedstegn mellem det visuelle og det digitale billedvæv. Det visuelle X er, f.eks., ikke det samme som det digitale X. Men det visuelle som et forhold op-leves nok først, efter det digitale billede og dets medierings-

baserede og cirkulationsmæssige dominans over teksten (som et formelt system og som en form). Og dermed sagt indvirkning på mulighederne for skriftens skriven. Begge størrelser, skriftens tekster og -grafiens billeder indvirker gensidigt på hinanden – de forskyder sig i forhold til og forbliver dermed sagt i relation til hinanden. (Netop derfor kan de have byttet pladser).

Det visuelle kan opfattes som visualiserede og *visualiserende* forhold i – eller med sin stærkeste forbindelse til – den kulturelle orden. Med vægten lagt på det relationelle og altså på det forhold derved at det visuelle fungerer lokalt, situationelt og perspektivistisk. Hvilket alt sammen indikerer at det visuelle både må blive forstyrret såvel som forstærket, ved fremkomsten af nye måder som de digitale teknologier kan anvendes på. Dvs. i og med kapitalismens 'tænkning' og behandling af menneskets X som, endnu, en resurse... hvilket igen vil sige menneskets instrumentalisering af sit medmenneske gennem og via algoritmer. (Spørgsmålet dette medfører angår hvordan en algoritme har 'sin' logik indskrevet i sig).

Praksis tænker

Tænkningen der foretages i og med denne tekst, giver ikke anledning til en systematisk udtømmende fremstilling – endsige en klar fremstillingsform – over denne, min, *tænkning i praksis*.

Ligeledes er der, i det som jeg hermed mener at have fremført, på ingen måde tale om en filosofi, eller en ideologi, for den ene eller anden slags -grafi. Det jeg udfører, er som sagt en slags forsøg, i – og med – praksis. Igen og igen. Nogle vil måske se det som en spekulativ affære... hvori jeg, samtidigt med at jeg løst argumenterer løs, tester mere eller mindre tilfældige 'foreløbige teser'.

Dette sker i så fald ikke for at bevise sådanne teser, eller for, i alt deres løshed, at teste deres form. Ej sker det heller, for at modbevise det ene eller andet som de fremstillede

teser og idéer der knytter sig til mine begreber om det visuelle, praksis og -grafi, vil kunne stilles overfor. Teksten skrives for at se og teste hvad der lader sig skrive. For da at lade disse, mulige, idéer teste. Det at lade mit arbejde trykprøve sig selv, på en sådan måde, er en del af praksis.

Diskussionerne af standpunkterne knyttet til, samt af præmisserne for, bedrivelsen af min praksis – og de former som denne udmønter sig i – er mere end velkomne. Jeg mener at diskussionerne heraf – såvel som af hvad som helst der kan være vigtigt – er nødvendige. På en lignende måde som det er nødvendigt at skrive denne slags tekster.

Det er nødvendigt at skrive, for at der herved kan gøres plads til at tænke på ny. Og da tænkningen udfoldes i praksis, hvorfor at teorien efterfølgende viser sig, ja, så er også publiceringen af sådanne 'arbejds papirer' ligeledes nødvendig. For at det, derved, vil kunne vise sig hvilke teorier det er der har været arbejdet med – og som altså har fundet sted, via deres udfoldelse i og over tid. Teorien der, her, finder sted som begivenhed, angiver derved de publicerede billeders og teksters politik – som en kritik uden ideologi?

Jonas Georg Christensen
november, 2023

- 1 <https://en.wiktionary.org/wiki/γράφειν>
https://en.wiktionary.org/wiki/γράφω#Ancient_Greek
<https://denstoredanske.lex.dk/-graf>
- 2 <https://en.wiktionary.org/wiki/γράφειν>
https://en.wiktionary.org/wiki/γράφω#Ancient_Greek
<https://denstoredanske.lex.dk/-graf>
- 3 <https://en.wiktionary.org/wiki/γράφω>
<https://en.wiktionary.org/wiki/grapho->
<https://en.wiktionary.org/wiki/write>
- 4 Peter Laugesen, i samtale med undertegnede (2022):
<https://on.soundcloud.com/rThxX>

Koncept, skrift og billeder
Grafisk formgivning

Jonas Georg Christensen
Mark Emil Poulsen

ISBN 978-87-971388-9-2

Udg. Txt, 2024

www.jonasgeorgchristensen.net/txt

Tak til Morten Søndergaard og Christensen Grafisk

Tænk sprogets bogstaver
som flydende
som vand
eller dråber
regn
(dødelig og livgivende)
som en byge en storm en strøm
der raser
over under og igennem
os alle alt

